

forholder det sig med Aftenstoler. Disse maa siges at være et virkeligt Led i Folkeundervisningen, eller, for at tale i gammel Stil, i Almueundervisningen. De Folk, som søge Aftenstolerne, ere nemlig gennemgaaende de unge Mennesker, som høre hjemme i de vedkommende Byer, det er de samme Folk, som have gaaet i Byernes Folkestoler eller Almuestoler, som søge disse Aftenstoler, og jeg tror, at det vilde være en Fejl, om man ikke herfra støttede disse Stoler. En af Grundene til, at vi have været betænkelige ved at støtte de saakaldte Middeltoler eller Realkoler, har jo været den, at man frygtede for, at disse Stoler skulde vokse op paa Befolning af Almuestolerne, hvorfor man ogsaa ganske jævnlig her har forlangt, at Tilskuddet til Købstædernes Realkoler skulde være betinget af, at vedkommende Kommune gjorde noget ordentligt for sit Almuestolevæsen. Men her med Hensyn til Aftenstolerne synes jeg aldeles ikke, at der kan være nogen Fare i den Hensende. Jeg haaber, at det Afslag, som formentlig nu bliver givet paa dette Forslag, kun vil være foreløbigt for i Aar. Her er atter et af de Tilfælde, hvor man maa beklage, at Sagen ikke har ligget for saa tidlig, at vi virkelig kunde overveje den. Var dette Forslag kommet frem ved 2den Behandling, og der her var blevet ytret Sympati for det, saa havde der været en Mulighed for, at Udbalget havde taget Hensyn til det nu ved 3dje Behandling. Men dette er jo ikke sket, og dette er som nævnt atter et Eksempel paa det uheldige i, at man spreder Finanslovens Behandling saa meget, som man gør, mellem 2den og 3dje Behandling.

Jeg skal dernæst sige et Par enkelte Ord om vore Landsmænd deroppe ved Nordpolen — Angmagssalik er det nok, det Sted hedder. Jeg beklager, at man ogsaa her træffer et af disse Eksempler paa, at vort høje Ministerium for Kunst og Videnskab, deriblandt ogsaa for Skrivekunsten, har en særlig Evne til at udtrykke sig uflart. Hvis ærede Medlemmer have set efter i det Bilag, som ledsager Kultusministeriets Forslag, ville de maaske være noget i Forlegenhed med at forstaa det. Der er en Del ærede Medlemmer, der have henvendt sig til mig med det Spørgsmaal, om jeg ikke kunde hjælpe dem til at forstaa dette Bilag, og der er et eller andet Medlem, som vel har ment, at da jeg gav mig af med at kritisere det formelle ved Finanslovens Behandling, kunde jeg maaske ogsaa gøre det ved denne Lejlighed. Naar ærede Medlemmer ville se i Bilagene Nr. 62, ville

de finde en Skrivelse fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet angaaende denne Sag. Der hedder det: „Under Henvisning til Indenrigsministerens Udtalelser ved 2den Behandling af Forslag til Finanslov for 1894—95 angaaende Udgifterne til den første Besejling af Missionsstationen paa Grønlands Østkyst, hvorefter disse Udgifter vilde kunne nedfattes betydeligt, og med Bemærkning, at Indenrigsministeriet senere har meddelt dette Ministerium, at den paa Grønlandst Missionsbudget for 1894—95 faldende Halvdel af Udgifterne ved nævnte Stations Besejling i indværende Aar kun vil andrage 6,000 Kr., i Stedet for som tidligere beregnet 15,000 Kr., tilslader Ministeriet sig“ o. s. v. at foreslaa en ny Konto til en Missionsanstalt: 18,350 Kr. Jeg skal nu ikke opholde mig ved, at det er noget slemmt Dansk, man vedbliver at skrive i Kultusministeriet. Jeg maa maaske en paalant gøre den Bemærkning, at det vistnok vilde være heldigt, om man i Ministerierne vilde, naar der skal ansættes ny Folk, lægge Vægt paa, at der i hvert Ministerium fandtes i alt Fald eet Menneske, som kunde skrive ordenligt Dansk. Der er enkelte af Ministerierne, hvor man har saadanne Folk, f. Eks. i Indenrigsministeriet — det skal jeg tilstaa — og mærkeligt nok ogsaa i Krigsministeriet, og man kan ogsaa træffe paa Skrivelser fra Finansministeriet, der ere affattede i et nogenlunde menneskeligt Sprog, men ellers maa det erkendes, at der ikke er noget Sted i Landet, hvor man skriver et mere fortvivlet Dansk end oppe i den røde Bygning. Jeg vil henstille til den ærede Kultusministers velvillige Overvejelse, om han ikke en Gang imellem, naar han antager en ny Volontør eller Assistent, vil lægge Vægt paa, at den vedkommende Mand har litterære Kvalifikationer, og lade sig det være magtpaaliggende efterhaanden at forbedre Skrivebrugen oppe i det høje Ministerium. Det, jeg for øvrigt med Hensyn til Realiteten i Forslaget vil gøre opmærksom paa, er, at det er ganske ubegribeligt, naar man ikke er særlig fortrolig med den Sag, det gælder. Det motiveres i Skrivelsen, at man fra 15,000 Kr. er gaaet ned til 6,000 Kr., og det ender med et Forslag om en Nedfattelse i det hele paa 12,000 Kr. Hvis forskellige ærede Medlemmer skulde være uvidende om Sagen, vil jeg til disse ærede Medlemmers Oplysning gøre opmærksom paa, hvorledes det forholder sig. Oprindeligt forelaa der et Forslag om en Bevilling af 30,000 Kr. til Besejling af dette Punkt af Østgrønland, og Summen var fordelt saaledes, at 15,000 Kr. kom paa Kult